Επιστολή Πόλας Ρούπα, Φυλακές Κορυδαλλού, 5 Μαΐου 2017

Η τρίτη δίκη για τον Επαναστατικό Αγώνα και τη βομβιστική επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδος.

Στις 5 Μαΐου 2017 στο ειδικό δικαστήριο των φυλακών Κορυδαλλού ξεκινάει η δίκη που αφορά το 2ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα, με κεντρική υπόθεση τη βομβιστική επίθεση (το 2014) με 75 kgr εκρηκτικών εναντίον της Διεύθυνσης Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδος (ΤτΕ) και του γραφείου του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην Ελλάδα Ουές Μακ Γκρου που στεγαζόταν στο ίδιο κτίριο. Η δίκη αυτή γίνεται για δεύτερη φορά. Η πρώτη ήταν το 2016, στην οποία δικάστηκε ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης, καθώς εγώ εξακολουθούσα να είμαι ελεύθερη, συνεπώς δεν καταδικάστηκα σε εκείνη τη δίκη παρά μόνο για πλημμελήματα.

Μετά το 3ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα και ενώ βρίσκομαι τώρα και εγώ στη φυλακή, το κράτος θα επαναλάβει τη διαδικασία, στην οποία αυτήν τη φορά θα έχω και εγώ την «ευκαιρία» να διεξάγω στον χώρο του ειδικού δικαστηρίου μία ακόμα πολιτική σύγκρουση, υπερασπιζόμενη τις επιλογές και τον αγώνα που έκανα στη ζωή μου, την επιλογή του ένοπλου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση στο πλαίσιο της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, με αιχμή αυτήν τη φορά την επίθεση ενάντια στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδος. Σε αυτήν τη δίκη είχε επαναδιατυπωθεί και η κατηγορία της αρχηγίας, που είχε καταπέσει στο πρώτο δικαστήριο για τον Επαναστατικό Αγώνα, και για την οποία κατηγορία ο σύντροφος καταδικάστηκε. Την ίδια κατηγορία έχουν προσάψει και σε μένα.

Η πρώτη δίκη όπου είχε παρευρεθεί ο σύντροφος Μαζιώτης είχε διεξαχθεί σε ένα ιδιαίτερα εχθρικό και επιθετικό πλαίσιο που είχε τεθεί από τη συγκεκριμένη δικαστική έδρα και τους δικαστές, οι οποίοι είχαν κληθεί από την κεντρική κρατική εξουσία και την τότε κυβέρνηση να διεκπεραιώσουν μια πολιτική μετωπική σύγκρουση με τον σύντροφο, η οποία σύγκρουση κατέληξε στην επιβολή ποινής ισοβίων σε αυτόν.

Για πρώτη φορά στην ιστορία διώξεων και δικών ενάντια σε ένοπλη δράση επιβλήθηκε η έσχατη ποινή των ισοβίων για βομβιστική επίθεση για την οποία είχε προηγηθεί προειδοποιητικό τηλεφώνημα. Εξάλλου, ποτέ στην ελληνική ιστορία δεν έχουμε

αντίστοιχες επιθέσεις χωρίς προειδοποίηση. Αυτή η κρατική «καινοτομία», που εφαρμόστηκε για πρώτη φορά πάνω στον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη και εις βάρος του Επαναστατικού Αγώνα, δεν μπορεί να ερμηνευτεί, φυσικά, με όρους νομικούς. Η ερμηνεία της αφορά τη διαλεκτική σχέση μεταξύ σειράς πολιτικών παραγόντων: Της δράσης και της πολιτικής σημασίας στη σύγχρονη ιστορία του Επαναστατικού Αγώνα, της εποχής των μνημονίων και της ισόβιας επιτήρησης της χώρας από τους δανειστές του υπερεθνικού κεφαλαίου, των πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών που επικρατούσαν όταν αυτή η δίκη διεξαγόταν, της ιδιαίτερης βαρύτητας που είχε και έχει για το καθεστώς ως πολιτικό πρόσωπο ο Νίκος Μαζιώτης, το γεγονός ότι αυτή η ενέργεια διεξήχθη από τον Επαναστατικό Αγώνα μετά την πρώτη καταδίκη μας σε 50 χρόνια και ενώ είχαμε περάσει στην «παρανομία» για να συνεχίσουμε τον αγώνα και, τέλος, το γεγονός ότι εγώ εξακολουθούσα, παρά το μεγάλο κυνηγητό και την επικήρυξή μου με 1 εκατομμύριο ευρώ, όχι μόνο να διαφεύγω της σύλληψης, αλλά και να προχωράω σε δράσεις συνέχισης του Επαναστατικού Αγώνα. Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η συνέχιση της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα, με εμένα ελεύθερη, ακύρωσε την επιτυχία του 2ου κατασταλτικού χτυπήματος εναντίον της οργάνωσης, καθιστούσε επιτακτικό για το κράτος και τις κυβερνήσεις-δουλικά των υπερεθνικών θεσμικών οργάνων που επιτηρούν τη χώρα και επιβάλλουν τα μνημόνια να υπάρξει μια απάντηση πυγμής με την καταδίκη των ισοβίων στον σύντροφο για την εναντίον της ΤτΕ επίθεση. Στην ίδια δίκη εκδικάστηκαν και θα εκδικαστούν και η ένοπλη συμπλοκή στο Μοναστηράκι του Νίκου Μαζιώτη και των μπάτσων που τον καταδίωκαν τον Ιούλιο του 2014 και που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό του συντρόφου από το 45άρι του μπάτσου-δολοφόνου του ταξιτζή που είχε παρασημοφορηθεί από την τότε κυβέρνηση για τη συμβολή του στη σύλληψη του συντρόφου, καθώς επίσης οι απαλλοτριώσεις των τραπεζών στα Μέθανα και στην Κλειτορία – μαζί με αυτήν της Ακράτας, που δεν έχει σχέση με τις απαλλοτριώσεις του Επαναστατικού Αγώνα. Η συνολική ποινή που είχε επιβληθεί στον σύντροφο ήταν ισόβια και 129 χρόνια.

Δεδομένου ότι εμένα προσωπικά ποσώς με ενδιέφερε και με ενδιαφέρει το ποινικό σκέλος των ποινών (εξάλλου, αν υποθέσουμε ότι απόπειρες που είχε πραγματοποιήσει παλαιότερα ο Επαναστατικός Αγώνας εναντίον προσώπων του συστήματος είχαν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, πάλι θα είχαμε την ποινή των ισοβίων), η σημασία των ισοβίων σε αυτήν την ενέργεια είναι αμιγώς πολιτική και αφορά την πολιτική ερμηνεία που μέσω του δικαστικού σκεπτικού δίνει το κράτος στο σκεπτικό δράσης του Επαναστατικού Αγώνα, επιχειρώντας να διαβρώσει τις αρχές, τις αξίες, τους πολιτικούς στόχους της οργάνωσης και, φυσικά, τους δικούς μας. Επρόκειτο για μια σφοδρή πολιτική επίθεση του κράτους εναντίον της οργάνωσης με προκάλυμμα το καθεστωτικό νομικό πλαίσιο.

Συνεπώς, η σημασία αυτής της ποινής βρίσκεται ως προς το σκεπτικό της, με την τελική ποινή να αφορά την πρακτική έκφραση αυτού του σκεπτικού, του πιο εχθρικού από όσα έχουμε αντιμετωπίσει και με το οποίο είμαι υποχρεωμένη να συγκρουστώ και εγώ στη δίκη της 5ης Μαΐου του 2017.

Η ανακοίνωση της ποινής αυτής για την επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδος όσο ήμουν ελεύθερη έπρεπε να απαντηθεί στην πράξη. Και ήταν μόνο ο Επαναστατικός Αγώνας αυτός που θα μπορούσε να το κάνει. Αυτό ήταν και μέρος του δικού μου σχεδίου. Η έμπρακτη απάντηση στα ισόβια του συντρόφου με την υλοποίηση του σχεδίου ουσιαστικής απόπειρας αποσταθεροποίησης του καθεστώτος, που είχε δρομολογήσει ο Επαναστατικός Αγώνας πριν το 3ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του και τη σύλληψη τη δική μου και της Κωνσταντίνας Αθανασοπούλου, θα ήταν η πιο ουσιαστική και αποτελεσματική ακύρωση των πολιτικών αποτελεσμάτων που επεδίωκε το κράτος με την επιβολή αυτής της ποινής. Γιατί αυτό που μεταξύ άλλων επεδίωκε ήταν η ματαίωση, μπροστά στο μεγάλο «κόστος», μιας δράσης που για την πολιτική της σημασία ως παράγοντα αποσταθεροποίησης έχουν καλύτερα και από εμάς τους ίδιους μιλήσει παράγοντες των μνημονικών κυβερνήσεων και των κατασταλτικών μηχανισμών.

Το 3ο κατασταλτικό χτύπημα ήταν μια σημαντική επιτυχία του κράτους για την επίτευξη της συστημικής σταθερότητας. Όμως, δεν τους έφτανε μόνο αυτό, δεν τους έφτανε μόνο το γεγονός ότι με είχαν στα χέρια τους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σε συνεργασία με το κορυφαίο όργανο της καθεστωτικής δικαιοσύνης, τον Άρειο Πάγο και την «αντιτρομοκρατική», έχοντας τη φιλοδοξία να ισοπεδώσουν αξιακά, πολιτικά, κοινωνικά εμένα και τον Επαναστατικό Αγώνα, έχοντας τη φιλοδοξία να μας σβήσουν μια για πάντα από την κοινωνική μνήμη ως οργάνωση επαναστατών, έβγαλαν όλο τους το μίσος και την εκδικητικότητα όχι απέναντι σε μένα, αλλά απέναντι στο παιδί μας. Έτσι, το 3ο κατασταλτικό χτύπημα ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα σφραγίστηκε ως το χειρότερο, το βιαιότερο, το πιο επαίσχυντο πολιτικό χτύπημα, καθώς η κατασταλτική βία εξαντλήθηκε επάνω στο παιδί μας.

Όμως, ούτε τα ισόβια που επιβλήθηκαν στον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη ούτε η απόπειρα συντριβής του παιδιού μας μπορούν να ερμηνευτούν αν δεν τα δούμε μέσα από το σύνολο της ιστορικής πορείας και εξέλιξης του Επαναστατικού Αγώνα στο ιστορικό περιβάλλον που αυτή η εξέλιξη πραγματοποιήθηκε. Και αυτό γιατί κανένα επιμέρους γεγονός της ιστορίας της οργάνωσης δεν μπορεί να γίνει κατανοητό αν μένει αποκομμένο από τα υπόλοιπα καθώς και μετέωρο και αποκομμένο από το ιστορικό πλαίσιο που πραγματοποιείται.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Η ιστορία του Επαναστατικού Αγώνα είναι μια ιστορία που εξελίχθηκε σε απόλυτη αντιστοιχία με τις ευρύτερες πολιτικές οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα. Ξεκινώντας τη δράση του το 2003 και ενώ το κράτος θριαμβολογούσε με τα δύο κατασταλτικά χτυπήματα που είχε κάνει εναντίον της 17Ν και του ΕΛΑ, ο Επαναστατικός Αγώνας και εμείς φυσικά είχαμε σε πρώτη φάση μια ιστορική αποστολή. Να συμβάλλουμε στη δημιουργία μιας αναρχικής ένοπλης οργάνωσης που θα αναδείκνυε μέσω της δράσης και της θεωρίας τη θηριωδία του νεοφιλελευθερισμού και του πολέμου

κατά της «τρομοκρατίας», ενώ θα έβαζε για πρώτη φορά το πολιτικό ζήτημα της αναγκαιότητας της ανατροπής του κράτους και του κεφαλαίου καθώς και της κοινωνικής Επανάστασης.

Ο Επαναστατικός Αγώνας ξεκίνησε τη δράση του σε μία περίοδο που στα κοινωνικά αποτελέσματα και τους τριγμούς που απειλούσαν να δημιουργήσουν στην κοινωνία τα μέτρα επιβολής της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης λειτουργούσε ως μηχανισμός απόσβεσης η πολιτική της ανάπτυξης με δανεικά, με την οποία το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας είχε εμπλακεί σε μια διαδικασία οικονομικής αιχμαλωσίας μέσω των δανείων που αφειδώς χορηγούσαν οι τράπεζες. Ήταν η εποχή που η μεγάλη ρευστότητα πλημμύριζε το χρηματοπιστωτικό σύστημα, το οποίο είχε ήδη διαρρήξει κάθε περιορισμό στην επέκτασή του, ως αποτέλεσμα των πολιτικών ποσοτικής χαλάρωσης των κεντρικών τραπεζών, των χαμηλών επιτοκίων διατραπεζικού δανεισμού, της μεγάλης υπεραξίας που είχε αντλήσει το υπερεθνικό κεφάλαιο από τις αναπτυσσόμενες χώρες –πολλές εκ των οποίων κατέρρευσαν από την καπιταλιστική υπερεκμετάλλευση–, σε συνδυασμό με την ακλόνητη πίστη στην απρόσκοπτη επέκταση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και τη σταθερότητα του συστήματος –της μεγαλύτερης όλων των δυνάμεων που μπορούν να εγγυηθούν τη χωρίς όρια επέκταση του δανεισμού–, και οδήγησε στην ανάπτυξη μέσω της μεγαλύτερης στην ιστορία μόχλευσης. Η ρευστότητα αυτή βρήκε διέξοδο και στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα και δημιούργησε για χρόνια έναν αλληλοτροφοδοτούμενο κύκλο ανόδου των τιμών και επέκτασης του δανεισμού, που είχε ως απόρροια τη μερική υποκατάσταση μέχρι τα τέλη της περασμένης δεκαετίας των προβλημάτων επιβίωσης όσων είχε χτυπήσει η νεοφιλελεύθερη επίθεση στη χώρα.

Σε αυτό το πλαίσιο οι ρωγμές στην κοινωνική συναίνεση προς το καθεστώς που δημιούργησε η νεοφιλελεύθερη οικονομική και κοινωνική αναδιάρθρωση «μπαλώνονταν» ως έναν βαθμό με την καλλιέργεια των ψευδαισθήσεων για μελλοντική κοινωνική ευμάρεια.

Παρά το κοινωνικό κλίμα, όπου κυρίαρχο στοιχείο ήταν η ύφεση και η εγκατάλειψη των αντιστάσεων ενάντια στα νεοφιλελεύθερα μέτρα των κυβερνήσεων, με την παράλληλη κατασταλτική επίθεση του κράτους εναντίον ενόπλων οργανώσεων και ενώ κυριαρχούσε ο πόλεμος κατά της «τρομοκρατίας» σε παγκόσμιο επίπεδο, όλα συνηγορούσαν με αρνητικό τρόπο στο να ξεκινήσει μία ένοπλη επαναστατική οργάνωση τη δράση της.

Επίσης, η λέξη «επανάσταση» ηχούσε ξένη και εκτός του ιστορικού πλαισίου ακόμα και στον χώρο της αμφισβήτησης.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία εκείνης της περιόδου συνέκλιναν περισσότερο σε πολιτικές δράσεις αναδίπλωσης και «συντήρησης» και όχι αντεπίθεσης, με έντονο το στοιχείο της παραίτησης από την προοπτική της ανατροπής του καθεστώτος και της Επανάστασης. Η δική μας πεποίθηση πάντα ήταν ότι οι υποκειμενικές συνθήκες στον αγώνα και στην κοινωνία βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση με τη δράση των αγωνιστών που προχωρούν

μπροστά και ειδικά με αυτούς που ενόπλως ρισκάρουν για την προώθηση της σύγκρουσης με το καθεστώς για την ανατροπή του και για την κοινωνική Επανάσταση.

Εξάλλου, για εμάς ο ένοπλος αγώνας, είτε αυτός διεξάγεται από μία οργάνωση είτε έχει πιο διευρυμένη συμμετοχή, έχει δύο κατευθύνσεις και στόχους: Την πρόκληση φθοράς στο καθεστώς και την προώθηση του επαναστατικού προτάγματος. Δεν υπάρχει για εμάς ένοπλος αγώνας χωρίς αυτές τις δύο απαραίτητες συνιστώσες.

Όταν ξεκίνησε τη δράση του ο Επαναστατικός Αγώνας, το επίπεδο της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης ήταν στο πιο χαμηλό σημείο από όλη την προηγούμενη περίοδο που δρούσαμε πολιτικά, με την προοπτική μιας ένοπλης αναρχικής οργάνωσης να είναι παντελώς νέα στη σύγχρονη αναρχική ιστορία.

Παρ' όλα αυτά, η ιστορική αυτή πρόκληση ήταν για εμάς μεγάλη, καθώς, πέρα από τη δεδομένη και σταθερή σε όλη μας την πορεία πίστη στην αναγκαιότητα της επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής, οφείλαμε να αντιπαρατεθούμε με ένα κοινωνικό και πολιτικό κλίμα αρνητικό σε κάθε επίπεδο, ενώ δεν ήμαστε καθόλου πεπεισμένοι –το αντίθετο μάλιστα– για την παντοδυναμία του καπιταλισμού και του κράτους, ακόμα και για την πολυδιαφημισμένη ευρωστία του συστήματος, θέση που υπάρχει αποτυπωμένη στην πρώτη προκήρυξη της οργάνωσης.

Η ίδια η δράση, οι επιλογές των χτυπημάτων που διεξάγει μία οργάνωση ενάντια στο καθεστώς και ο λόγος που αρθρώνει εμπεριέχουν την ίδια τη στρατηγική της.

Και όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα αυτή η στρατηγική διαφαινόταν από την αρχή της δράσης του και συγκεκριμενοποιείται σε δύο ουσιαστικά περιόδους που ορίζει η ίδια η πολιτική και οικονομική πορεία του συστήματος, με ιστορικό ορόσημο την παγκόσμια κρίση που έκανε την πρώτη εμφάνισή της τον Αύγουστο του 2008.

Πριν το ξέσπασμα της κρίσης τα χτυπήματα που επέλεξε ο Επαναστατικός Αγώνας στόχευαν στην ανάδειξη κεντρικών πολιτικών ζητημάτων που είχαν κορυφαία σημασία για την κοινωνική πλειοψηφία στη χώρα, αλλά και παγκόσμια, όπως η σε παγκόσμιο επίπεδο επέλαση του κεφαλαίου με τη διττή στρατηγική της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας». Με βάση αυτές τις αρχές κινηθήκαμε προχωρώντας σε σειρά χτυπημάτων: τη διπλή βομβιστική επίθεση στα δικαστήρια της Ευελπίδων, την τοποθέτηση βόμβας στη Citibank στο Νέο Ψυχικό, τη βομβιστική επίθεση ενάντια στο κομβόι των ΜΑΤ στην Πέτρου Ράλλη που φρουρούσαν τις φυλακές Κορυδαλλού, τις βομβιστικές επιθέσεις στα υπουργεία Οικονομίας και Οικονομικών και Απασχόλησης, την απόπειρα εναντίον του πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης Γεώργιου Βουλγαράκη, την επίθεση με ρουκέτα εναντίον της Αμερικάνικης Πρεσβείας, την ένοπλη επίθεση εναντίον του Α.Τ. Περισσού.

Παράλληλα, στο πλαίσιο διεργασιών του Επαναστατικού Αγώνα για την πορεία της δράσης επεξεργαζόμασταν την πορεία του συστήματος προσπαθώντας να διαγνώσουμε πώς θα διαμορφώνονταν οι συνθήκες το επόμενο διάστημα.

Το καλοκαίρι του 2007 –ένα γεγονός που πέρασε σχεδόν απαρατήρητο– δύο funds της BNP Paribas και της Bear Stearns που είχαν επενδύσει σε subprimes των ΗΠΑ –στεγαστικά δάνεια μειωμένης εξασφάλισης– κατέρρευσαν.

Ένα μικρό ουσιαστικά γεγονός, με φαινομενικά αμελητέα σημασία ως προς το εύρος αυτών των επενδύσεων, δημιούργησε μία αυτοτροφοδοτούμενη αλυσιδωτή κατάρρευση των τιμών των ακινήτων στις ΗΠΑ και της αγοράς των στεγαστικών δανείων, που κατέληξε στην κατάρρευση μιας από τις μεγαλύτερες και αρχαιότερες τράπεζες, της Lehman Brothers, τον Αύγουστο του 2008.

Ουσιαστικά, από το καλοκαίρι του 2007 διαγνώσαμε ότι μία ραγδαία μεταστροφή της αναπτυξιακής πορείας του συστήματος θα σημειωθεί με αφορμή την κρίση της αγοράς ακινήτων στις ΗΠΑ που θα είχε παγκόσμιες επιπτώσεις.

Γνωρίζοντας ότι αυτό το αναπτυξιακό μοντέλο βασίζεται στην πρωτοφανή ιστορικά μόχλευση και γνωρίζοντας πως στην Ελλάδα δημόσιο χρέος και ελλείμματα βρίσκονταν για χρόνια σε μία αλληλεξάρτηση με τους υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας (αυτό το γεγονός βοηθούσε την υπόλοιπη Ευρώπη σε όλη τη δεκαετία του 2000, όπου τα πιο ισχυρά ευρωπαϊκά συστήματα και καθεστώτα βυθίζονταν στη στασιμότητα και στην ύφεση), καταλάβαμε πως άμεσα μία μεγάλη οικονομική αναταραχή θα ερχόταν στη χώρα.

Στην προκήρυξη που είχε δημοσιοποιήσει η οργάνωση τον Ιούνιο του 2005 μιλούσε για την πιθανή κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας λόγω της υπερχρέωσής της στους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς. Δύο χρόνια αργότερα βλέπαμε πως αυτή η πιθανότητα ερχόταν πλέον πολύ κοντά.

Επειδή, όπως προείπα, οι επιλογές δράσης και ο λόγος που αρθρώνει μία ένοπλη οργάνωση εμπεριέχουν την ευρύτερη στρατηγική της όσον αφορά την κοινωνία και επειδή η στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα έπρεπε να προσαρμοστεί στη νέα πραγματικότητα που θα διαμορφωνόταν άμεσα, δρομολογήθηκε η αλλαγή πορείας της οργάνωσης.

Τα συμβολικά χτυπήματα με στόχο την ανάδειξη και στηλίτευση κομβικών ζητημάτων στη συστημική λειτουργία δεν θα αρκούσαν. Ο επιχειρησιακός μετασχηματισμός θα όφειλε να είναι σε αναλογία με τις υπό διαμόρφωση συνθήκες που θα ακολουθούσαν, οι οποίες θα ανέτρεπαν την ίδια την κοινωνική διάρθρωση και θα σάρωναν τα απομεινάρια της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης που είχαν μείνει όρθια και μετά τη μακρά πορεία των οικονομικών και πολιτικών σκανδάλων που είχε επιδοθεί η τότε κυβέρνηση της ΝΔ, με

τον Κώστα Καραμανλή στην ηγεσία. Ήδη η κοινωνική βάση έβραζε από «κατορθώματα» της τότε κυβέρνησης, που υπουργοί και βουλευτές της, αξιοποιώντας στο έπακρον την εξουσιαστική τους θέση και τα προνόμιά τους, είχαν πέσει με τα μούτρα στην αρπαγή του κοινωνικού πλούτου και στη χλιδή (Ρουσόπουλος, Βουλγαράκης, υπόθεση Βατοπεδίου, Δούκας, υπόθεση δομημένων ομολόγων κ.λπ.), με αποτέλεσμα τις όλο και πιο συχνές δημόσιες δηλώσεις ότι «θα πρέπει να κρεμαστούν στην πλατεία Συντάγματος».

Σε μία συνεχή πορεία που είχε μέχρι τότε ο Επαναστατικός Αγώνας και ξεκινώντας μέσα σε ένα ιδιαίτερα ιδιόμορφο ιστορικό πλαίσιο τη δράση του και ενώ ήταν για χρόνια η μόνη ένοπλη οργάνωση στην Ελλάδα, κατάφερε να αντιστρέψει το κοινωνικό κλίμα πάνω στο ζήτημα της ένοπλης δράσης στη χώρα, γεγονός που αποτυπώθηκε εν μέρει σε δημοσκόπηση που πραγματοποιήθηκε σε γνωστή ηλεκτρονική σελίδα πριν το ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης χρέους. Η έρευνα αυτή ήταν αρκετά μεγάλη σε συμμετοχή, έγινε επ' αφορμή δύο ενεργειών και προκηρύξεων του Επαναστατικού Αγώνα τον Φεβρουάριο του 2009 ύστερα από την απόπειρα εναντίον των κεντρικών γραφείων της Citibank στη Νέα Κηφισιά και τη βομβιστική επίθεση στη Citibank στη Νέα Ιωνία και ενώ κυριαρχούσε μία καθεστωτική απόπειρα μέσω της προπαγάνδας να σπείρει τον φόβο για τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Σε εκείνη την έρευνα το 35% είχε δηλώσει πως η ένοπλη βία είναι δικαιολογημένη, ενώ το 60% είχε δηλώσει πως η δράση αυτή ήταν πολιτική. Αν το 35% πριν την κρίση πίστευε στο δίκαιο της ένοπλης πολιτικής δράσης και ενώ η λαίλαπα των μνημονίων δεν είχε ακόμα ξεσπάσει στην κοινωνία, τότε τι ποσοστό θα έβγαζε μια ανάλογη έρευνα στις μέρες μας; Έκτοτε δεν επιχειρήθηκε, φυσικά, άλλη τέτοια ψηφοφορία, καθώς το αποτέλεσμα δεν έδωσε ακριβώς τα προς το καθεστώς επιθυμητά αποτελέσματα.

Αναμέναμε μία ακόμα μεγαλύτερη δυνατότητα δημιουργίας πολιτικών ερεισμάτων στην κοινωνική βάση το διάστημα που θα ακολουθούσε λόγω των κλονισμών που θα προκαλούσε στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα και κατ' επέκταση στις οικονομίες πολλών ευάλωτων οικονομικά χωρών όπως η Ελλάδα η κατάρρευση στην αγορά ακινήτων στις ΗΠΑ, με αναπόφευκτη την ολομέτωπη επίθεση στην κοινωνική βάση των οικονομικών ελίτ για τη συστημική διάσωση. Λίγα χρόνια πριν λέγαμε για την εκδήλωση αυτής της κρίσης πως «δεν γνωρίζουμε από ποιους γεωγραφικούς παράλληλους θα ξεκινήσει», γεγονός που πλέον μας είχε αποσαφηνιστεί. Αρκεί να παίρναμε την ευκαιρία δίνοντας καθοριστικά χτυπήματα στο σύστημα, που η κρίση του θα το συνιστούσε ιδιαίτερα ευάλωτο, και αξιοποιώντας παράλληλα στον μέγιστο δυνατό βαθμό την κατάρρευση της κοινωνικής συναίνεσης στο καθεστώς για να προωθήσουμε την κοινωνική αναγκαιότητα πλέον του οριστικού απεγκλωβισμού από το σύστημα και το πέρασμα στην ανατροπή του και την κοινωνική Επανάσταση. Και το πόσο αυτή η Επανάσταση πλέον αφορά όλο και μεγαλύτερη αναγκαιότητα για να σταματήσει η κοινωνική ευθανασία όλο και ευρύτερων τμημάτων του πληθυσμού, για την ίδια την κοινωνική επιβίωση, φαίνεται κάθε χρόνο όλο και πιο επιτακτική.

Τότε ήταν μόνο η αρχή, η οποία και δεν εκδηλώθηκε φυσικά το 2007 στη χώρα μας, ούτε και το 2008 με την κατάρρευση της Lehman Brothers, που συγκλόνισε τα θεμέλια

του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος. Τους τριγμούς στο χρηματοπιστωτικό σύστημα των ΗΠΑ και τις εκεί τραπεζικές καταρρεύσεις η οικονομική και πολιτική ελίτ στην Ευρώπη τις παρουσίαζε ως πολύ μακρινούς για το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα που ήταν «οχυρωμένο απέναντι στον κίνδυνο», κάτι που διαψεύσθηκε το επόμενο διάστημα.

Η επιλογή αγώνα που κάναμε ήταν για μας μονόδρομος. Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από το κράτος διά χειρός του μπάτσου Κορκονέα το 2008 μας έβγαλε για λίγο από το σχέδιο δράσης που προετοιμάζαμε μήνες πριν και είχαμε προγραμματίσει, όμως κάποιες από τις θέσεις μας για την κρίση τις είχαμε καταγράψει στην προκήρυξη μετά την ένοπλη επίθεση ενάντια στη διμοιρία των χακί ματατζήδων που φρουρούσαν το υπουργείο Πολιτισμού, ενέργεια που έγινε ως απάντηση στη δολοφονία του Γρηγορόπουλου.

Στην ενότητα εκείνης της προκήρυξης με τίτλο «Καπιταλισμός ή Επανάσταση» μιλούσαμε για την επικείμενη χρεοκοπία του ελληνικού κράτους λόγω εγκατάλειψής του από τις αγορές κεφαλαίων, σκιαγραφούσαμε τη λαίλαπα της επίθεσης αφαίμαξης της κοινωνίας που θα επακολουθούσε και που είχε τη μορφή των μνημονιακών συμβάσεων, μιλούσαμε για την εποχή των κρίσεων, την κοινωνική, πολιτική, ηθική απαξίωση του καθεστώτος, το χάσμα που ανοίγεται μεταξύ των ελίτ και της κοινωνικής βάσης, για τη μοναδική ευκαιρία να δράσουμε προς την κατεύθυνση της κοινωνικής Επανάστασης. Μιλούσαμε για το εκρηκτικό περιβάλλον που διαμορφωνόταν και για το γεγονός ότι για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια κοινωνικής νηνεμίας και σταθερότητας «άνοιγε ο δρόμος για την από τα κάτω αποσταθεροποίηση του καθεστώτος και για την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος». Με αυτήν την προκήρυξη δείχναμε τις πολιτικές μας κατευθύνσεις και στοχεύσεις και περάσαμε τους αμέσως επόμενους μήνες στην εφαρμογή τους.

Η πυκνή δράση της οργάνωσης μέσα στο 2009 (απόπειρα ανατίναξης των κεντρικών γραφείων της Citibank στην Ελλάδα, της Citibank στη Νέα Ιωνία, ανατίναξη της Eurobank στην Αργυρούπολη, ανατίναξη με 175 kgr εκρηκτικών του Χρηματιστηρίου) και η προοπτική να επιταχυνθεί ακόμα περισσότερο η δράση το 2010 λόγω και των αναμενόμενων πολιτικών επιτήρησης του ελληνικού κράτους από τους υπερεθνικούς οργανισμούς οικονομικής εποπτείας, σε συνδυασμό με την αναμονή των μεγάλων κοινωνικών αντιδράσεων που θα τις συνόδευαν, ήταν το σχέδιο του Επαναστατικού Αγώνα για την «υποδοχή» της παγκόσμιας κρίσης του συστήματος στην Ελλάδα.

Δεν ξεχνάμε πως όλο εκείνο το διάστημα οι συζητήσεις στους κύκλους της ευρωπαϊκής πολιτικής ελίτ για το ενδεχόμενο μιας Επανάστασης στην Ελλάδα και της διάχυσής της στις υπόλοιπες χώρες του ευρωπαϊκού νότου που θα πλήττονταν επίσης από την κρίση (προοπτική που βάζουμε ήδη από το 2008 στην προκήρυξη για την επίθεση ενάντια στα ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού) αντανακλούσαν τον μεγάλο εφιάλτη των εξουσιαστών, που δεν φροντίσαμε όμως να γίνει πραγματικότητα. Και ως προς αυτό τη μεγαλύτερη

ευθύνη την έχουν πρώτα και κύρια όσοι ευαγγελίζονται εξεγέρσεις, ανατροπές και επαναστάσεις.

Όσον αφορά εμάς, τον Επαναστατικό Αγώνα, ελλείψει και άλλης ένοπλης οργάνωσης που να στοχεύει στην εδώ και τώρα καθεστωτική κατάρρευση με στόχο τη διάνοιξη διόδου για την ένοπλη κοινωνική αντεπίθεση, τη διάλυση της οργανωμένης εξουσίας και την προσπάθεια επανοργάνωσης της κοινωνίας σε νέες επαναστατικές βάσεις, οφείλαμε να δράσουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και πιο αποτελεσματικά. Και αυτό γιατί ξέραμε πως η ευκαιρία για όλους μας, αυτή του να συνυπάρχουν η πολιτική και κοινωνική ρευστότητα που προκαλεί η διαδικασία επιβολής της εποπτείας πάνω στη χώρα, οι κοινωνικές αντιδράσεις σε αυτήν τη συνθήκη, η ιδιαίτερη αστάθεια του ίδιου του συστήματος και το γεγονός ότι οι πρώτες αντιστάσεις που θα εκδηλώνονταν θα είχαν την ορμή ενός αγώνα άφθαρτου, γεμάτου ελπίδα, αυτοπεποίθηση και με την προσδοκία ότι μπορεί να ανακόψει την πορεία των γεγονότων, δεν θα διαρκούσε για πολύ. Όπως επίσης γνωρίζαμε και το είχαμε καταγράψει πως οι κοινωνικές αντιδράσεις θα έχουν ιδιαίτερη σφοδρότητα και έτσι ήταν τα πρώτα δυο χρόνια των μνημονίων, καθώς στη συνέχεια ο συνδυασμός της καταστολής, της ηττοπάθειας που δημιουργεί η επίγνωση πλέον ότι όχι μόνο κανένα μέτρο δεν θα έπαιρναν πίσω, αλλά όλο και πιο σκληρά νέα μέτρα, νέα μνημόνια ψηφίζονται και επιβάλλονται από όλες τις κυβερνήσεις, θα οδηγούσαν στην παραίτηση.

Γνωρίζουμε, και εγώ προσωπικά το πίστευα πολύ βαθιά και εξακολουθώ να το πιστεύω, πως το 2010 ήταν η χρονιά μας. Ήταν η χρονιά μας για να ανατρέψουμε το καθεστώς στη χώρα, απελευθερώνοντας ανατρεπτικές και επαναστατικές δυναμικές που θα δημιουργούσαν αλυσιδωτές αντιδράσεις σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Το καθεστώς ήταν τόσο ευάλωτο και αιφνιδιασμένο εκείνα τα πρώτα χρόνια της κρίσης από τη σφοδρότητα και το βάθος της, που και οι ίδιοι οι εξουσιαστές έτρεμαν από τον φόβο των κοινωνικών αναταράξεων. Όμως, εξίσου, αν όχι περισσότερο αιφνιδιασμένοι ήταν οι υποτιθέμενοι πρεσβευτές της ανατροπής στη χώρα, που για χρόνια ικανοποιούνταν με τις παρεμβάσεις εξεγερτικής εκτροπής των διαδηλώσεων και... μέχρι εκεί. Δεν έβλεπαν τίποτα πέρα από αυτό και δεν ήθελαν τίποτα περισσότερο.

Μόνο που η δυναμική αυτή δεν θα μπορούσε να ανακυκλώνεται για πολύ, στο ίδιο πλαίσιο ξανά και ξανά. Μέχρι που η ματαιότητα και η παραίτηση ρίζωσε τόσο στους ανθρώπους, που σταμάτησαν πλέον να κατεβαίνουν και στους δρόμους, με τα μέτρα να ψηφίζονται στη Βουλή πλέον χωρίς καν να διαμαρτύρεται κανείς. Φταίει η κοινωνία για αυτό; Ή μήπως φταίνε αυτοί που ολιγώρησαν και ολιγωρούν, που η δράση τους δεν ξεπέρασε ποτέ το πλαίσιο της μικροπολιτικής μιας ομάδας, μιας οργάνωσης, μιας παρέας ή του εαυτού τους; Που δεν πίστεψαν ποτέ πως είναι δυνατόν να πέσει το καθεστώς και που, ακόμα και όταν το ίδιο φώναζε «είμαι ευάλωτο», αυτοί το έβλεπαν και το αντιμετώπιζαν ως παντοδύναμο, γιατί στην πραγματικότητα γνώριζαν πως οι ανατροπές και οι επαναστάσεις θέλουν ρίσκο, έχουν κόστος. Κυρίως, όμως, θέλουν πίστη. Θέλουν πίστη στην αναγκαιότητά τους, στη δυνατότητά τους να γίνουν πραγματικότητα. Θέλουν πίστη στη δυνατότητα των ίδιων να πολεμήσουν και να νικήσουν. Η διαρκής

ανακύκλωση της κοινωνικής δυναμικής στις διαδηλώσεις των πρώτων χρόνων των μνημονίων μέσα από σύντομα εξεγερτικά ξεσπάσματα και η αδυναμία να μπουν νέες προοπτικές κλιμάκωσης των αγώνων αυτών, συνέβαλε τελικά στην εκτόνωσή τους. Εκ του αποτελέσματος αυτό έχω να πω. Και αυτό που απουσίαζε και απουσιάζει είναι η επαναστατική συνείδηση.

Όταν ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έπεσε νεκρός από σφαίρα μπάτσου στη Δάφνη, την ώρα που επιχειρούσε την απαλλοτρίωση οχήματος για ενέργεια της οργάνωσης, δούλευε για ένα σχέδιο ανατροπής και όχι για μία μεμονωμένη ενέργεια. Ένα σχέδιο που τα πρώτα του στοιχεία μπήκαν στην προκήρυξη για την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού και η πρώτη απόπειρα εφαρμογής του έγινε με τα κεντρικά γραφεία της Citibank στη Νέα Κηφισιά. Το Χρηματιστήριο έμεινε ως η κορυφαία ενέργεια εκείνη την περίοδο, όμως δεν ήταν η κορύφωση της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα. Αυτή έμελλε να γίνει το 2010 με την απόπειρα εισόδου της χώρας στο καθεστώς των μνημονίων. Και λέω απόπειρα γιατί στην απόπειρα θα έμεναν. Πολλοί αναρωτιούνται πώς μπορώ να ισχυρίζομαι ότι η ιστορία των μνημονίων στη χώρα μπορούσε να ανατραπεί από μια ένοπλη οργάνωση. Την απάντηση αυτήν τη στιγμή και ενώ το σχέδιο του Επαναστατικού Αγώνα ποτέ δεν ολοκληρώθηκε λόγω του 1ου αλλά και των επόμενων κατασταλτικών χτυπημάτων, μπορώ να τη δώσω μόνο σκιαγραφώντας τις αδυναμίες και την τρωτότητα του συστήματος που οι εξουσιαστές, ειδικά η οικονομική ελίτ, πολύ καλά γνωρίζουν, όμως κρατούν ως επτασφράγιστο μυστικό για ευνόητους λόγους, αφού το σύστημα οφείλει να δείχνει πανίσχυρο ακόμα και όταν είναι τρωτό. Κάποιες στιγμές, όμως, και οι ίδιοι εξουσιαστές ομολόγησαν, εκ παραδρομής φυσικά, πόσο ευάλωτο ήταν και παραμένει το καθεστώς. Αυτό το έκαναν τόσο το 2010 όσο και με τη δική μου σύλληψη.

Το βέβαιο είναι πως, αν συνεχιζόταν η δράση του Επαναστατικού Αγώνα, αν ολοκλήρωνε το σχέδιό του πραγματοποιώντας τα χτυπήματα που έπρεπε και με την ανάλογη πυκνότητα που αυτά έπρεπε να γίνουν προκειμένου να μεγιστοποιηθεί το αποτέλεσμα, τότε η ελληνική ιστορία δεν θα ήταν ίδια.

Όσον αφορά την τρωτότητα του καθεστώτος, αυτή προσδιορίζεται από αρκετούς παράγοντες, οι οποίοι είναι μεταβλητοί και βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση με το επίπεδο της κρίσης, του αν αυτή είναι σε ύφεση ή όχι, την πάγια μεταβλητότητα που προσδίδει στον σύγχρονο καπιταλισμό ο παράγοντας των αγορών και ο τρόπος λειτουργίας τους, στον οποίο ο Επαναστατικός Αγώνας πάντα έδινε ιδιαίτερη βαρύτητα, την πολιτική σταθερότητα που είναι συνάρτηση της καθεστωτικής πολιτικής, των προαναφερόμενων παραγόντων και των διεθνών πολιτικών, αλλά και των γεωπολιτικών συνθηκών, τον κοινωνικό παράγοντα που ελλοχεύει ως παράμετρος αστάθειας ακόμα και σε περιόδους ύφεσης των αντιστάσεων. Τα τελευταία χρόνια όλοι οι παραπάνω παράγοντες συνηγορούν υπέρ μιας μοναδικής συνθήκης για το σύστημα που το καθιστά όχι απλώς ευάλωτο αλλά ετοιμόρροπο. Αν συμπεριλάβουμε και τη δυνατότητα της αντανακλαστικότητας μιας σχεδιασμένης και ιδιαίτερα δυναμικής «παρέμβασης» από μία αποφασισμένη ομάδα ενόπλων αγωνιστών που στοχεύουν ακριβώς στα πιο ευάλωτα

σημεία του συστήματος, σε βαθμό που οι αλυσιδωτές επιπτώσεις αυτής της «παρέμβασης» πολλαπλασιάζουν τον πολιτικό κίνδυνο μέσα στις υπάρχουσες συνθήκες, μπορούμε να προσεγγίσουμε πόσο μεγάλες δυνατότητες θα μπορούσε να έχει η δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Μοναδικό στοιχείο στην εποχή μας είναι το παραπάνω, λόγω τόσο του υψηλού βαθμού αλληλοσυνδεσιμότητας των συστημικών λειτουργιών που σε συνθήκες κρίσης καταφέρνει από μόνος του όχι μόνο τη ραγδαία μεταφορά του κινδύνου, αλλά και τον πολλαπλασιασμό της δυναμικής του.

Σε αυτό βοηθάει η δομή και η διάρθρωση του σύγχρονου συστήματος, που τόσο για τις ενδογενείς όσο και για τις εξωγενείς απειλές είναι σε πρωτοφανή ιστορικά ευάλωτη κατάσταση. Έναν ενδογενή κίνδυνο μικρό σε σημασία και έκταση, που όμως πυροδότησε την κρίση προκαλώντας σειρά χρηματοπιστωτικών καταρρεύσεων, συνιστά η κατάρρευση των δύο funds της Bear Stearns και της BNP Paribas το 2007, που προκάλεσε τέτοια διάχυση του κινδύνου στις αγορές, που ο πανικός δεν μπόρεσε να αποτραπεί φέρνοντας τα γνωστά αποτελέσματα του 2008. Αντίστοιχα παραδείγματα έχουμε πολλά όσον αφορά ενδογενείς απειλές καταρρεύσεων από μικρής σημασίας γεγονότα στο σύστημα. Όσον αφορά τις εξωγενείς, όπως η δράση μιας ένοπλης οργάνωσης, διαθέταμε στοιχεία όσον αφορά τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα, όχι όμως και πλήρη γνώση της αποτελεσματικότητάς της, μιας και αυτή έμεινε ανολοκλήρωτη. Το σίγουρο είναι πως γνωρίζουμε και πού και πώς να χτυπήσουμε, όμως πάνω σε αυτό το ζήτημα δεν γίνεται να γίνω συγκεκριμένη. Επειδή, όμως, προς την ίδια εκτίμηση συνηγορούν και σειρά παραγόντων του καθεστώτος (κυβερνητικοί παράγοντες, υπουργοί, πρόσωπα της οικονομικής ελίτ, δικαστές, πρόσωπα των κατασταλτικών μηχανισμών) που ανά καιρούς έχουν προβεί σε δηλώσεις επ' αφορμή μεμονωμένων ενεργειών ή και συνολικά για την αποτελεσματικότητα της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα, ενδεικτικά θα αναφέρω – μιας και το κείμενο γράφτηκε για την Τράπεζα της Ελλάδος και τη δίκη– τη δήλωση του πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης Κικίλια, που μετά τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη και εν μέσω πανηγυρισμών από την ημεδαπή και αλλοδαπή οικονομική και πολιτική ελίτ, με προεξέχουσα την αμερικάνικη, αφού αναφέρθηκε εκτενώς στη μεγάλη πολιτική σημασία της σύλληψης του συντρόφου, συνέχισε συνδέοντας άμεσα τη σταθερότητα του συστήματος τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς με τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα λέγοντας: «... Οι προσπάθειες της χώρας να βγει από την κρίση προϋποθέτουν την εμπέδωση ενός κλίματος ασφάλειας, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς».

Όμως, το βασικό ζητούμενο στην εποχή μας δεν είναι αν γίνεται να προκληθεί κατάρρευση του καθεστώτος, αλλά αν θέλουμε να την προκαλέσουμε. Δουλειά των καθεστωτικών πολιτικών και όσων έχουν τα συμφέροντά τους προσδεμένα στο συστημικό άρμα είναι να αμφισβητούν κάτι τέτοιο. Όμως, όπως προείπα, κάποιοι εκ παραδρομής το έχουν ομολογήσει. Το έχουν ομολογήσει και σε εμένα προσωπικά στην αντιτρομοκρατική σε «διαλόγους» στους οποίους θα αναφερθώ σε άλλο κείμενο. Δουλειά, πάντως, όσων αμφισβητούν το καθεστώς δεν είναι να επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς των ελίτ περί του άτρωτου και αλώβητου του συστήματος. Αντιθέτως.

Έχουμε και πάντα είχαμε συνείδηση τόσο των δυνατοτήτων του καθεστώτος, των αδύνατων και τρωτών σημείων του, και των δικών μας δυνατοτήτων, και αποφεύγαμε άσκοπους και παιδαριώδεις λεονταρισμούς για επιμέρους ενέργειες, παρόλο που θα είχαμε –τηρουμένων των αναλογιών του «ένοπλου» στην Ελλάδα– κάθε δικαίωμα να το κάνουμε. Δεν καγχάζουμε ποτέ ούτε για χτυπήματα «μαμούθ» όπως του Χρηματιστηρίου ή της ΤτΕ, πόσο μάλλον για χτυπήματα περισσότερο συμβολικά που ο Επαναστατικός Αγώνας έκανε κατά το παρελθόν. Τα μικρά δεν γίνονται μεγάλα με παραμορφωτικούς φακούς που μόνο αυταρέσκεια και αμετροέπεια αναδεικνύουν. Ο Επαναστατικός Αγώνας είχε μια πολύ συγκεκριμένη αποστολή: να ρίξει το καθεστώς. Τίποτα λιγότερο.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετά το 1ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα, ο Νίκος Μαζιώτης και εγώ περάσαμε στην «παρανομία» για να συνεχίσουμε τον αγώνα. Το ανολοκλήρωτο σχέδιο της οργάνωσης δεν έπρεπε να εγκαταλειφθεί αφού είχαμε και την ευκαιρία να είμαστε ελεύθεροι.

Οι μεταβολές των συνθηκών το 2012-2014 σε σχέση με το 2010 ήταν ότι είχε προχωρήσει η πολιτική των μνημονίων, είχε εξαντληθεί η κοινωνική αντοχή και ως προς τις αντιδράσεις της κοινωνίας, και το καθεστώς περνούσε μία σύντομη περίοδο σχετικής σταθεροποίησης λόγω της κοινωνικής νηνεμίας και λόγω της δημιουργίας μηχανισμών απόσβεσης των κλυδωνισμών που προκαλούσε η κρίση στο σύστημα. Η επιλογή της Διεύθυνσης Εποπτείας της ΤτΕ, όπου συστεγαζόταν και το ΔΝΤ, έγινε γιατί συνιστούσε τον σημαντικότερο όλων των παραγόντων του συστήματος λόγω του κεντρικού ρόλου που είχε και έχει στη διαμόρφωση των μνημονιακών πολιτικών και στο καθεστώς εποπτείας της χώρας.

Η περίφημη έξοδος της χώρας στις αγορές, που συνιστούσε τότε την κορύφωση μιας εξαπάτησης της κοινωνίας από την κυβέρνηση και την τρόικα για την «επιτυχία του προγράμματος επιτήρησης», σημαδεύτηκε από την ταυτόχρονη ανατίναξη της ΤτΕ από τον Επαναστατικό Αγώνα. Χωρίς να αναμένουμε ότι θα ακυρωνόταν η διαδικασία πώλησης πενταετούς ομολόγου που είχε προγραμματίσει η ελληνική κυβέρνηση, τελικά με το ομόλογο αυτό το ελληνικό κράτος άντλησε δανεικά 3 δισ. ευρώ με το ιδιαιτέρως «φιλικό» επιτόκιο των 4,95%. Αυτό η ελληνική κυβέρνηση το θεώρησε επιτυχία! Δεύτερη φορά δεν επιχειρήθηκε κάτι ανάλογο ενώ η πορεία της επιτήρησης και των μνημονίων συνεχιζόταν. Στην ουσία, η έξοδος της τότε κυβέρνησης στις αγορές με το συγκεκριμένο επιτόκιο ήταν μία παταγώδης αποτυχία. Επιβεβαίωσε ότι το ελληνικό καθεστώς είναι ασταθές, ευάλωτο και γι' αυτό έγινε και πεδίο άγριας κερδοσκοπίας από τα επενδυτικά χαρτοφυλάκια των μεγαλύτερων αμερικάνικων και ευρωπαϊκών τραπεζών (Morgan Stanley, USB, Goldman Sachs, HSBC, Deutsche Bank, Merrill Lynch) και διαφόρων hedge funds, εγχείρημα που ουδείς κυβερνητικός παράγοντας δεν επιχείρησε ούτε καν να προτείνει την επανάληψή του.

Επιλέξαμε τη 10η Απρίλη γιατί ήταν ημέρα με διττή σημασία. Ήταν η πρώτη φορά που η κυβέρνηση Σαμαρά έσυρε τη χώρα στις αγορές κεφαλαίων για δανεικά μετά από 4 χρόνια μνημονίων και ήταν η ημέρα-«επέτειος» 4 χρόνων από το 1ο κατασταλτικό χτύπημα ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα, δίνοντας έμφαση στην ακύρωση του κρατικού κατασταλτικού σχεδίου για τη συντριβή της οργάνωσης.

Οι επιλογές δράσης του Επαναστατικού Αγώνα επικεντρώνονταν πάντα σε κομβικής σημασίας στόχους του συστήματος. Εξέχουσα και κεντρική θέση ως προς αυτό κατείχε και κατέχει η ΤτΕ ως τμήμα της ΕΚΤ όχι μόνον ως προς την επιβολή των μνημονίων, αλλά στη συνολική διαμόρφωση της σύγχρονης οικονομικής ιστορίας του τόπου με καθοριστικές προεκτάσεις σε όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Η δε ΕΚΤ ως κεντρικός θεσμός του ευρωπαϊκού οικοδομήματος αποτελεί το κεντρικότερο εργαστήρι διαμόρφωσης της ευρωπαϊκής οικονομικής αρχιτεκτονικής και ισχυρότατο παράγοντα στην παγκόσμια εξέλιξη του συστήματος.

Ένας μηχανισμός εκτός ελέγχου που επιβάλλει την ισχύ των κεφαλαιαγορών στις κοινωνίες και που η συνεισφορά του στο ξεπέρασμα της συστημικής κρίσης είναι σταθερή και στην ίδια κατεύθυνση της ενίσχυσης των εξουσιών μιας μειοψηφικής οικονομικής ελίτ και της επιβολής μιας όλο και πιο απάνθρωπης τυραννίας στις κοινωνίες.

Η πολιτική της ΕΚΤ, που επιβάλλεται εν λευκώ ως απόλυτος μοναρχοφασιστικός θεσμός στη υπηρεσία του υπερεθνικού κεφαλαίου σε όλα τα χρόνια της ύπαρξής του, συνέτεινε στη δημιουργία της κρίσης, στην όξυνσή της και στην εξόντωση των λαών στο όνομα της συστημικής επιβίωσης.

Η ευρωπαϊκή οικονομική αρχιτεκτονική εκπονήθηκε από την Τράπεζα των τραπεζών. Όπως και οι κεντρικές τράπεζες των αναπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών, με προεξέχουσα τη FED, βασίστηκε στην εγγύηση της ανάπτυξης μιας πανίσχυρης οικονομικής εξουσίας που αξιοποιούσε τα πλεονάσματα των χωρών και τον παγκόσμιο οικονομικό πλούτο για τη διαμόρφωση της δικτατορίας των κεφαλαιαγορών. Τράπεζες, επενδυτικά χαρτοφυλάκια, κάθε είδους σκιώδες τραπεζικό σύστημα, σε άμεση σύνδεση με την ίδια την παγκόσμια παραγωγική διαδικασία, είχαν ως έσχατο πάντα εγγυητή τις κεντρικές τράπεζες που φρόντιζαν να κοινωνικοποιούν το ρίσκο στις επενδυτικές ασυδοσίες της οικονομικής ελίτ, η οποία αναζητούσε με όλο και μεγαλύτερη απληστία πηγές άντλησης περισσότερου πλούτου.

Η διαμόρφωση μιας νέας παγκόσμιας εμβέλειας ως προς την ισχύ της άρχουσας οικονομικά τάξης οφείλεται σε πολύ μεγάλο βαθμό στις προστατευτικές προς το μεγάλο κεφάλαιο πολιτικές των κεντρικών τραπεζών. Από την έναρξη λειτουργίας της η ΕΚΤ όχι μόνον υπήρξε αγκυροβόλιο των άπληστων πλουσίων, αλλά, είτε μέσω των άμεσα παρεμβάσεών της είτε μέσω της διακριτικής απουσίας της, έγινε ο παράγοντας αυτός που επέτρεψε την έκρηξη του δανεισμού. Η οικονομική ελίτ καθώς το παραδοσιακό σύστημα βρισκόταν υπό μία εποπτεία, έστω και στοιχειώδη (Βασιλεία 2, Βασιλεία 2,5, Βασιλεία 3), που έβαζε κάποια όρια στον δανεισμό με βάση την κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών,

και κάτω από την πίεση που δημιουργούσε για ακόμη μία φορά στην ιστορία η ίδια η δυναμική επέκτασης του συστήματος, διαμόρφωσε νέα πεδία εφαρμογής των σχεδίων της για επέκταση χωρίς όρια, σπάζοντας τους όποιους περιορισμούς έμπαιναν μπροστά της. Μέσα από πλήθος χρηματοοικονομικών εργαλείων που της πρόσφερε η τεχνολογική έκρηξη και έχοντας την απόλυτη ελευθερία των κεφαλαίων που πρόσφερε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η υπερεθνική οικονομική ελίτ κατάφερε τη δημιουργία ενός υπερσυστήματος, στους κόλπους του οποίου πραγματοποιούνταν όχι απλώς η ανεμπόδιστη επέκταση του δανεισμού, αλλά –κυρίως– η μετατροπή των ίδιων των δανειστών σε βασικούς διαμορφωτές τόσο των τιμών σε κάθε παραγωγική διαδικασία όσο και της πιστοληπτικής αξιολόγησης των πάντων, είτε αφορούσε πρόσωπα είτε επιχειρήσεις, είτε χώρες.

Το σκιώδες τραπεζικό σύστημα που αναπτύχθηκε με ιδιαίτερη ορμητικότητα πρώτα στις ΗΠΑ και ύστερα στην Ευρώπη, συνιστά την έκφραση της διάρρηξης κάθε φραγμού στην επέκταση των ληστρικών δραστηριοτήτων της υπερεθνικής ελίτ. Καθώς έπρεπε να διαφύγει από τους περιορισμούς που έθεσε η ανάγκη της κεφαλαιακής επάρκειας από τους καταθέτες, η οποία περιόριζε την επέκταση των τραπεζών, δημιουργήθηκαν πλήθος εταιρειών ειδικού σκοπού εκτός του παραδοσιακού τραπεζικού πλαισίου.

Αυτές προχώρησαν στην τιτλοποίηση των δανείων, τα οποία όμως δάνεια δεν χρηματοδοτούνταν πλέον από καταθέτες, αλλά από τη νεοσύστατη αγορά των Αμοιβαίων Κεφαλαίων Διαχείρισης Διαθέσιμων, όπου οι καταθέτες μετατρέπονταν σε επενδυτές. Το σκιώδες τραπεζικό σύστημα κατάφερε να ελαχιστοποιήσει τον χρόνο της ληκτικότητας των δανείων για όσους επένδυαν σε τιτλοποιημένα ομόλογα, να πείσει ότι μέσω της διάχυσης του κινδύνου σχεδόν αυτός εξαφανίζεται και κυρίως να μετατρέψει «μαγικά» επισφαλή δάνεια, όπως αυτά των στεγαστικών δανείων που δίνονται στους φτωχούς των ΗΠΑ, σε επενδυτικά πακέτα υψηλής πιστοληπτικής αξιολόγησης.

Όσο τα κέρδη συσσωρεύονταν, τόσο επεκτεινόταν η χρηματιστική σφαίρα, με τα αμέτρητα χρηματοπιστωτικά της εργαλεία να υπερβαίνουν κατά πολύ το παγκόσμιο ΑΕΠ, ενώ η αγορά παράγωγων μέσω της οποίας μετατράπηκε σε εργαλείο κερδοφορίας κάθε δυνατή μεταβλητότητα στη σφαίρα της παραγωγής και της χρηματοοικονομίας, εκτροχιάστηκε και ξεπέρασε εν μέσω κιόλας παγκόσμιας κρίσης το 1 τετράκις εκατομμύρια δολάρια.

Είναι γνωστό πως ένα μικρό γεγονός κατάρρευσης, φαινομενικά ασήμαντης σπουδαιότητας, μπορεί να δημιουργήσει ντόμινο καταρρεύσεων και να απειλήσει με συντριβή ολόκληρο το χρηματιστικό τερατούργημα που έχει δημιουργηθεί. Όμως, όπως έγινε και με το σκιώδες τραπεζικό σύστημα το 2008, για το οποίο καμία εγγύηση από κεντρική αρχή δεν υπήρχε, οι κεντρικές τράπεζες έσπευσαν να το υποστηρίξουν γιατί η επαπειλούμενη κατάρρευσή του θα συνιστούσε συστημικό κίνδυνο, διοχετεύοντας πολλά δισ. σε ευρώ και δολάρια. Γνωρίζει με δυο λόγια η άπληστη για περισσότερο πλούτο και εξουσία υπερεθνική ελίτ πως, όσο και να αναπτύσσεται το σύστημα μέσω της υπέρμετρης μόχλευσης ναρκοθετώντας παράλληλα τα ίδια τα θεμέλιά του, στην κρίσιμη στιγμή τα

κράτη θα εγγυηθούν τη σταθερότητα του συστήματος στηρίζοντας κάθε εγκληματική τους δραστηριότητα στο όνομα της συστημικής τους σταθερότητας. Και όταν μιλάμε για κράτη, εννοούμε τη δυνατότητά τους να λεηλατούν τους λαούς για τη στήριξη της μειοψηφίας των πλουσίων και τη διασφάλιση των συμφερόντων και των εξουσιών τους.

Η ΕΚΤ και οι άλλες κεντρικές τράπεζες τροφοδοτούσαν για χρόνια αυτές τις εξελίξεις με τις πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης, την απλόχερη διοχέτευση ρευστότητας για τη μεγέθυνση των κερδών του υπερεθνικού κεφαλαίου. Για κάποια χρόνια από την έναρξη λειτουργίας του ευρώ έως και το ξέσπασμα της κρίσης, με τη διαμόρφωση ενός πρωτόγνωρου ιστορικά δικτύου επενδυτικών δραστηριοτήτων, τα κέρδη ήταν μεγάλα και αυτά με τη σειρά τους ενίσχυαν την τάση διοχέτευσης δανείων και παράλληλης ανόδου των τιμών. Μπροστά στη βίαιη διακοπή αυτής της αλληλοτροφοδοτούμενης διαδικασίας και την απειλή συντριβής του συστήματος, η ΕΚΤ στήριξε τις χρεοκοπημένες ουσιαστικά τράπεζες της Ευρώπης, και του σκιώδους τραπεζικού συστήματος συμπεριλαμβανομένου, με την εφαρμογή ξανά της προσφιλούς πλέον τιτλοποίησης. Τα δάνεια μετατρέπονται για ακόμα μία φορά σε τιτλοποιημένα ομόλογα (στα εργαλεία που ευθύνονται για την κατάρρευση του 2008) και κρατούνται ως ενέχυρα στις τράπεζες για να αντλήσουν ρευστότητα από την ΕΚΤ. Ενώ δηλαδή μετά το 2007-2008 οι τιτλοποιήσεις ανά τον κόσμο κατέρρευσαν, στην Ευρώπη είχαμε εκρηκτική αύξηση των τιτλοποιήσεων. Ποιος θα πληρώσει τον λογαριασμό όταν τα χρεοκοπημένα τραπεζικά μεγαθήρια της Ευρώπης όπως η Deutsche Bank καταρρεύσουν; Η ΕΚΤ συνεχίζει την πολιτική ποσοτικής χαλάρωσης δανείζοντας με αρνητικό επιτόκιο την οικονομικά άρχουσα τάξη ενώ επιβάλλει πολιτικές εξοντωτικής λιτότητας σε λαούς όπως στην Ελλάδα για τη δημοσιονομική εξυγίανση των κρατών που, στην ουσία, αφορά την πιο ανελέητη, την πιο δολοφονική κοινωνική αφαίμαξη στην ιστορία που πραγματοποιείται με όρους κοινωνικής γενοκτονίας.

ΤΟ ΑΓΕΦΥΡΩΤΟ ΧΑΣΜΑ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ο διαχωρισμός συμφερόντων της άρχουσας τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας είναι τόσο μεγάλος αυτήν την ιστορική περίοδο, που συνιστά πλέον ένα αγεφύρωτο χάσμα. Η ύπαρξη και η συντήρηση των συμφερόντων των πλουσίων και του συστήματος προϋποθέτει τον αφανισμό μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας και την οικονομική εξόντωση της συντριπτικής πλειοψηφίας αυτής.

Όλα τα μέτρα που πάρθηκαν συνηγορούν προς αυτή την κατεύθυνση, ενώ από τα πακέτα οικονομικής βοήθειας που δόθηκαν τίποτα δεν έφτασε στην κοινωνική βάση.

Τα δύο πρώτα οικονομικά πακέτα διάσωσης ύψους 226,7 δισ. ευρώ εξανεμίστηκαν στις τράπεζες, στους δανειστές για την αποπληρωμή τόκων και χρεών, αυξάνοντας το χρέος το οποίο, από 145,7% του ΑΕΠ το 2010 που ξεκίνησαν τα μνημόνια, προσεγγίζει πλέον το 200% του ΑΕΠ, και ενώ αυτό (ΑΕΠ) είχε υποστεί μείωση άνω του 26% την τελευταία

επταετία, γίνεται αντιληπτό ότι το χρέος που οι κοινωνικά αδύναμοι σηκώνουν και θα σηκώνουν έχει σχεδόν διπλασιαστεί.

Εννοείται πως η στήριξη των τραπεζών μέσω των διαδοχικών ανακεφαλαιοποιήσεων έφεραν μεγάλες ποσότητες ρευστότητας στις τράπεζες, που όμως «χάθηκε» στους σύνθετους ισολογισμούς τους, για να καταλήξουν στις τσέπες των μεγαλοεπενδυτών και των τραπεζιτών. Στο τέλος η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατάφερε την πιο επιθετική κίνηση ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών στην παγκόσμια ιστορία, επιτρέποντας με νόμο την εκμηδένιση της αξίας των 4 συστημικών τραπεζών και την πώλησή τους έναντι ευτελούς αντιτίμου σε μια χούφτα επενδυτικών funds, τα επονομαζόμενα distress funds (κεφάλαια της δυστυχίας), που είθισται να επενδύουν σε καταστροφές και χρεοκοπημένες χώρες και επιχειρήσεις.

Το είδος των επενδυτών που έχουν στα χέρια τους το ελληνικό τραπεζικό σύστημα αναδεικνύει την «ανθεκτικότητα» και την «ευρωστία» συνολικά του συστήματος, που είναι όχι μόνο σαθρό, είναι ένας πύργος με τραπουλόχαρτα που η σταθεροποίηση και η επιβίωσή του χρειάζεται αίμα. Όλο και περισσότερο από το αίμα των φτωχών αυτού του τόπου.

Ο Επαναστατικός Αγώνας υπενθύμιζε την ωμή διαπίστωση των *Financial Times*, που παραμονή της εξόδου της τότε κυβέρνησης στις αγορές για την πώληση του 5ετούς ομολόγου δήλωνε πως «η ελληνική οικονομία δεν είναι ούτε σε ανάκαμψη ούτε σε ύφεση, η ελληνική οικονομία έχει καταρρεύσει».

Ομοίως τοποθετούνται εδώ και χρόνια και όλοι οι μεγάλοι επενδυτικοί οίκοι ανά τον κόσμο, που αποκαλούν την Ελλάδα επενδυτικό σκουπιδότοπο. Οι μόνοι επενδυτές κεφαλαίων που «μας κάνουν την τιμή» να επενδύουν στον ελληνικό σκουπιδότοπο είναι τα distress funds.

Το χάσμα συμφερόντων μεταξύ της ελληνικής πλειοψηφίας και μιας αισχρής μειοψηφίας που απαρτίζει την οικονομικά άρχουσα τάξη, και που αποτυπώνεται στον πόλεμο που η οικονομική και η πολιτική ελίτ έχουν εξαπολύσει στο όνομα της σωτηρίας του συστήματος, φαίνεται και μέσω των μέτρων που έχουν επιβληθεί όλα αυτά τα χρόνια των μνημονίων ως αντάλλαγμα για τη ρευστότητα των 226,7 δισ. ευρώ που διοχετεύτηκε στο ελληνικό καθεστώς. Συνολικά 80 δισ. ευρώ σε μέτρα επιβλήθηκαν στη χώρα, που έπληξαν οικονομικά τα πιο χαμηλά κοινωνικά στρώματα με παράλληλη μείωση των μισθών, των συντάξεων που έφτασε το 65%, με την αύξηση στους φόρους των φτωχών να ξεπερνά το 400%. Με τους πλούσιους από την άλλη να απολαμβάνουν φοροαπαλλαγή και ελαφρύνσεις και εν μέσω της κρίσης να αυξάνουν τον πλούτο τους στην πλάτη της πλειοψηφίας.

Τα μέτρα και το καθεστώς επιτήρησης δεν έχουν τέλος. Την επιδρομή εναντίον της κοινωνικής πλειοψηφίας και ειδικά εναντίον των πλέον αδύναμων οικονομικά εντείνει η αριστερή κυβέρνηση Σύριζα, που μετά την ψήφιση και επιβολή του 3ου, πιο σκληρού

μνημονίου επιβάλλει μέτρα ύψους 4 δισ. ευρώ για την εκταμίευση της πρώτης δόσης από το πακέτο οικονομικής στήριξης που αποφασίστηκε με το μνημόνιο του 2015, μειώνοντας το αφορολόγητο, δηλαδή εντείνοντας την αφαίμαξη των ήδη εξοντωμένων στρωμάτων, περικόπτοντας τις συντάξεις, λεηλατώντας με νέα μέτρα τους φτωχούς. Για τη στήριξη των προνομίων των πλουσίων, εξοντώνονται μεθοδικά οι αδύναμοι. Οι λίγοι εναντίον των πολλών σε έναν ατέλειωτο πόλεμο εξόντωσης και θανάτου, με πρωτεργάτες αυτή την περίοδο τους αριστερούς εγκληματίες του Σύριζα και τους εθνικιστές των ΑΝΕΛ.

Αυτή η πρωτοφανής ιστορικά σύγκρουση συμφερόντων καθιστά αυτό το σύστημα εγκληματικό, αντικοινωνικό, δολοφονικό και παράνομο ακόμα και με όρους του ίδιου του ποινικού δικαίου που πρόκειται να με δικάσει. Και αυτό γιατί, σύμφωνα με το ίδιο το ποινικό δίκαιο, η ιδιοκτησία στον βαθμό που στρέφεται ενάντια στο κοινωνικό σύνολο δεν μπορεί να λαμβάνει προστασία από κανένα κράτος. Επειδή όμως και τους ίδιους τους νόμους τούς ελαστικοποιούν, τους πετούν στην άκρη ή ακόμα και τους ξεσκίζουν όταν δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του καθεστώτος, το κράτος έχοντας πρωταρχικά την υποχρέωση να διασφαλίσει την επιβίωση της δικής του ολοκληρωτικής εξουσίας και συνεπώς και του φασιστικού συστήματος που υπηρετεί, δικάζει εμένα και τον Επαναστατικό Αγώνα για μια ενέργεια που είναι πέρα για πέρα δίκαιη αφού στρέφεται εναντίον ενός εγκληματικού, ληστρικού, δολοφονικού μηχανισμού εξουσίας.

Η ταύτιση της κοινωνίας με την οργανωμένη πολιτική και οικονομική εξουσία δεν είναι μόνον αυθαίρετη, είναι και εγκληματική καθώς δηλώνει την αιώνια πρόσδεση όλης της κοινωνίας στο καταστροφικό για την πλειοψηφία άρμα της συστημικής επιβίωσης. Αυτή η ταύτιση, που προβάλλεται στο κατηγορητήριο που μου προσάπτουν, συνηγορεί σε μια προσπάθεια νομιμοποίησης εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας.

Επειδή ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, ο Τόσκας, πριν λίγο καιρό και επ’ αφορμή μια επίθεση στα γραφεία του Σύριζα μιλούσε για πρόσωπα που δηλώνουν πως επιδιώκουν την αποσταθεροποίηση της χώρας, φωτογραφίζοντας εμένα, και επειδή αυτή η φρασεολογία είναι ανάλογη του κατηγορητηρίου που το κράτος δικάζει τον Επαναστατικό Αγώνα, να επισημάνω πως παράγοντες αποσταθεροποίησης της χώρας δεν είναι ο Επαναστατικός Αγώνας, είναι το ίδιο το καθεστώς, είναι η ίδια η κυβέρνηση όπως και όλες οι κυβερνήσεις. Είναι η πολιτική και οικονομική εξουσία καθώς και οι υπερεθνικοί οργανισμοί που επιβάλλουν τα μνημόνια. Αυτοί βυθίζουν τη χώρα στο χάος, την κοινωνική πλειοψηφία στη διάλυση. Αυτοί έχουν φέρει την αποσάθρωση κάθε κοινωνικού δεσμού και σχέσης, έχουν τσακίσει κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης. Αυτοί είναι που έχουν μετατρέψει την κοινωνία σε αρένα αλληλοεξόντωσης, σε πεδίο σήψης και θανάτου. Αυτοί είναι που τροφοδοτούν κάθε φύσης εγκλήματα στο εσωτερικό μιας κοινωνίας που είτε αυτοκτονεί είτε λιμοκτονεί σιωπηλά είτε πεθαίνει από αρρώστιες είτε δολοφονεί και κλέβει τον διπλανό της. Αυτοί είναι οι επικίνδυνοι για την κοινωνία, και μόνο με τον οριστικό θάνατο του συστήματος η κοινωνία μπορεί να αναγεννηθεί. Μόνο με την κατάρρευση του συστήματος μπορεί να επιβιώσει η κοινωνία. Ποτέ στην ιστορία του τόπου δεν ήταν πιο ορατό αυτό απ’ ό,τι είναι σήμερα.

Αυτή η συνθήκη ο Επαναστατικός Αγώνας είχε κατανοήσει ότι θα συμβεί πριν ακόμα μπούμε στην εποχή των μνημονίων και της επιτήρησης. Και αυτή την εξέλιξη ήθελε να εμποδίσει με τη δράση του. Αυτή την εξέλιξη επεδίωκε να αποτρέψει με το σχέδιο αποσταθεροποίησης του συστήματος, μια πράξη του οποίου ήταν η επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδος. Μόνο που το κράτος για δεύτερη φορά, τον Ιούλιο του 2014, ανέκοψε αυτή την επιχείρηση κοινωνικής διάσωσης με το 2ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα, που έγινε με τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη. Και ενώ η οργάνωση συνέχιζε και μετά από αυτό το χτύπημα και ενώ είχαν προετοιμαστεί σειρά ενεργειών για την επανέναρξη του σχεδίου του Επαναστατικού Αγώνα, έγινε το 3ο κατασταλτικό χτύπημα εναντίον του, που με έφερε μεταξύ άλλων να δικάζομαι για την επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδος.

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το μένος που έβγαλε η κυβέρνηση και το κράτος εναντίον του παιδιού μας, καθιστώντας το 3ο κατασταλτικό χτύπημα το πιο άγριο και επαίσχυντο στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, δεν οφειλόταν μόνο στη σημασία των χτυπημάτων του Επαναστατικού Αγώνα, στην επικινδυνότητα και στον βαθμό απειλής που συνιστούσε για το καθεστώς. Οφειλόταν και στο γεγονός ότι ο Επαναστατικός Αγώνας ήταν πάντα φορέας του επαναστατικού προγράμματος, θέτοντας δημόσια –και αγωνιζόμενος γι' αυτό– την προοπτική μιας επαναστατικής οργάνωσης της κοινωνίας.

Η κυρίαρχη προπαγάνδα παρουσιάζει την προοπτική καταστροφής του οικονομικού καθεστώτος και την κατάργηση του κράτους ως προοπτική χάους για την κοινωνία. Όμως, αυτή η προοπτική είναι η μόνη διέξοδος για την επαναδημιουργία της κοινωνίας που είχαν διαλύσει οι πολιτικές της κοινωνικής γενοκτονίας που επιβάλλονται από τους θεσμούς και τις κυβερνήσεις.

Μέσα στο σχετικά μικρό χρονικό διάστημα που το κράτος κυριαρχεί ολοκληρωτικά πάνω στις κοινωνίες, μια τεράστια προπαγάνδα υπέρ της κοινωνικής αναγκαιότητάς του είχε εδραιώσει ως φυσικά αναπόφευκτη την ύπαρξη της κρατικής εξουσίας και ως συνέπεια της «φυσικής αναγκαιότητας» της ύπαρξης των ταξικών και κοινωνικών διαχωρισμών.

Η κρατική εξουσία δεν προήλθε ως η «συνειδητοποίηση» των πρωτόγονων κοινωνιών που ζούσαν υπό το καθεστώς της αχαλίνωτης βίας και του χάους. Η ιστορική εξέλιξη του κράτους είναι ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή η επιβολή της οργανωμένης εξουσίας έγινε με τη βία και τους πολέμους, και αυτή ήταν η αιτία που επιβλήθηκε και εδραιώθηκε ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός μεταξύ των μελών της κοινωνίας, διαδικασία που ολοκληρώθηκε με την κατίσχυση του αστικού κράτους επί των κοινωνιών.

Η ανθρωπότητα είχε μεγάλες περιόδους που ζούσε χωρίς την ύπαρξη της κρατικής εξουσίας, σε κοινωνικές δομές κοινοτήτων και πόλεων που συνδέονταν με ομοσπονδιακά συστήματα και λειτουργούσαν χωρίς τη βία κάποιας συγκεντρωτικής κρατικής εξουσίας. Η κοινωνική και οικονομική οργάνωση των πόλεων πριν την κατίσχυση του κράτους άφησε μια μεγάλη αλλά άγνωστη παρακαταθήκη, ως η εξέλιξη των ελεύθερων από την κρατική εξουσία κοινοτήτων τόσο ως προς τον τρόπο ζωής, τον βαθμό ελευθερίας και ευημερίας των ανθρώπων, το διοικητικό πλαίσιο, όσο ακόμα και ως προς το Δίκαιο που διαμόρφωναν στο εσωτερικό τους, αλλά και με άλλες πόλεις, οι οποίες συνδέονταν συχνά σε μια οργάνωση στο πρότυπο των ομοσπονδιών.

Το κράτος υπερίσχυσε πολεμώντας τις κοινότητες και τις πόλεις με κάθε μέσο και η κατίσχυσή του επί των κοινωνιών είναι συνώνυμη με τη βία. Το εθιμικό δίκαιο των κοινοτήτων και το Δίκαιο των ελεύθερων πόλεων αντικαταστάθηκε με το Ρωμαϊκό Δίκαιο, που αντανακλούσε τη συγκεντρωτική εξουσιαστική δομή που ήθελε το κράτος να επιβάλλει.

Το σύγχρονο αστικό κράτος επιβλήθηκε με πολλή βία, πολύ αίμα, πολλούς πολέμους για να εδραιώσει τελικά την εξουσία μιας τάξης έναντι των κοινωνικών πλειοψηφιών.

Χωρίς κράτος, καπιταλισμός δεν θα μπορούσε να εδραιωθεί ως οικονομικό σύστημα και να φτάσουμε στην εποχή μας, εποχή του απόλυτου σκοταδισμού και της οπισθοδρόμησης του ανθρώπου, της μετατροπής των κοινωνιών σε πεδία καθημερινών σκηνών αλληλοεξόντωσης. Η απόλυτη ηθική και αξιακή κατάπτωση της σύγχρονης κοινωνίας είναι η μεγαλύτερη κληρονομιά που μας αφήνει το κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα.

Ενώ στην εποχή της μεγαλύτερης κρίσης του συστήματος συντελείται ο μεγαλύτερος διαχωρισμός συμφερόντων ανάμεσα στην αισχρά μειοψηφία της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας και στην κοινωνική πλειοψηφία, και ενώ η κυρίαρχη προπαγάνδα θέλει να παρουσιάζει ως μοναδικό τρόπο κοινωνικής οργάνωσης αυτό που μας επιβάλλεται από το κράτος και το κεφάλαιο, ως αναρχικοί αγωνιστές εμείς, ο Επαναστατικός Αγώνας, παράλληλα με τη δράση μας για την ανατροπή του καθεστώτος θέταμε πάντα την προοπτική μιας επαναστατικής κοινωνικής οργάνωσης.

Η απελευθέρωση από τη σύγχρονη κοινωνία του κράτους και του κεφαλαίου είναι η μόνη διέξοδος για να αναδιοργανωθεί η κοινωνία στη βάση της αλληλεγγύης και της ισότητας, με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι καμία μορφή οργανωμένης εξουσίας δεν θα προσπαθήσει να ανασυγκροτηθεί και να καλύψει το όποιο κενό. Γι' αυτό και προϋπόθεση για την κοινωνική απελευθέρωση είναι η αποτίναξη κάθε μορφής κυριαρχίας.

Ένας πραγματικός αγώνας ενάντια στην πολιτική της κοινωνικής γενοκτονίας που συντελείται στην εποχή μας στο όνομα της σωτηρίας και αναπαραγωγής του συστήματος, που μπορεί να έχει ως αφετηρία την ακύρωση στην πράξη των μνημονίων και του καθεστώτος επιτήρησης από τους δανειστές, δεν μπορεί να σταματά σε αυτό. Όπως έχουμε πει επανειλημμένα, κάθε εναντίωση στις απαιτήσεις των δανειστών σημαίνει ρήξη

με αυτούς, αλλά και με το σύνολο της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας. Κανένα επιμέρους μέτρο και κανένα μέρος της μνημονιακής πολιτικής δεν θα πάρουν πίσω οι θεσμοί μέσα από διεκδικήσεις και διαμαρτυρίες. Αυτό είχε αποδείξει η σύγχρονη ιστορία. Η κοινωνία σήμερα έχει δυο επιλογές: ή να επαναστατήσει και να σαρώσει μαζί με τα μνημόνια το καθεστώς στο σύνολό του ή να αποδεχθεί τη «μοίρα» της για τον συστηματικό, αργό θάνατό της.

Γι' αυτό και ο Επαναστατικός Αγώνας έβαζε πάντα τα προτάγματα της κατάργησης των μνημονίων, της μονομερούς διαγραφής του χρέους, της εξόδου από την ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση ως την εκκίνηση μιας επαναστατικής εφόρμησης που θα σάρωνε όλο το σύστημα και τις δομές του. Σε διαφορετική περίπτωση, καμία από τις παραπάνω κατευθύνσεις μεμονωμένα δεν μπορεί να εφαρμοστεί χωρίς να σημάνει την πολεμική αντεπίθεση της υπερεθνικής οικονομικής και πολιτικής εξουσίας. Και όσον αφορά το πρόταγμα της εξόδου από το ευρώ, υπό τις υπάρχουσες ιστορικές συνθήκες και ενώ το οικονομικό και πολιτικό καθεστωτικό πλαίσιο παραμένει ανέπαφο, όχι μόνο δεν θα σημάνει μια διαδικασία απελευθέρωσης της χώρας από τον ζυγό των υπερεθνικών μηχανισμών εξουσίας και την απαρχή μιας διαδικασίας οικονομικής ανασυγκρότησης σε νέες εθνικές και πολλά υποσχόμενες ως προς τις αναπτυξιακές προοπτικές βάσεις της χώρας, αλλά αντιθέτως –με βάση και τον οδικό χάρτη που είχε σχεδιάσει η Κομισιόν το 2015, όταν η χώρα είχε φτάσει πιο κοντά από ποτέ στην έξοδο από την ευρωζώνη– θα σημάνει την ολοσχερή και δραστικότερη κοινωνική καταστροφή που έχει γίνει ως σήμερα. Έναν ακαριαίο θάνατο.

Όπως έχω ξαναπεί, η διαφορά μεταξύ ευρώ και εθνικού νομίσματος στην εποχή μας δεν είναι ως προς την ουσία των πολιτικών κοινωνικής ευθανασίας που πραγματοποιούνται, αλλά ως προς τον χρόνο που αυτές θα ολοκληρωθούν. Αν γίνουν αργά ή μια και έξω, όπως αν η χώρα βρισκόταν εκτός ευρώ. Σε αυτή την περίπτωση, η δραστική απαξίωση του συνολικού κοινωνικού πλούτου της χώρας, που θα γινόταν σε μια νύχτα με τη ραγδαία υποτίμηση του νομίσματος, θα έφτανε το βιοτικό επίπεδο στο ναδίρ. Η προοπτική μιας τέτοιας εξέλιξης δεν θα έβλαπτε τα συμφέροντα της υπερεθνικής ελίτ, που καραδοκεί για να εξαγοράσει τον κοινωνικό πλούτο της χώρας για ένα κομμάτι ψωμί, γι' αυτό και η προοπτική να πεταχτεί η χώρα εκτός ευρώ ποτέ δεν εγκαταλείπεται. Δεδομένων και των παγκόσμιων εξελίξεων στην πορεία της κρίσης και της ανυπαρξίας προοπτικής εξόδου από αυτήν, της δρομολογημένης από την ίδια τη δυναμική του συστήματος ανακοπής της πορείας της παγκοσμιοποίησης που ισχύει από το 2008 και ύστερα, με βάση την όλο και πιο αργή μεγέθυνση των τεσσάρων δεικτών που αφορούν την ελευθερία στο εμπόριο, την κίνηση κεφαλαίων, την κίνηση εργαζομένων και πληροφοριών, η επαναφορά στα εθνικά νομίσματα είναι μια προοπτική που εξετάζεται από την ίδια την άρχουσα οικονομική τάξη. Ιδίως όσον αφορά το ευρώ, έχει μια διττή φύση που αφενός ως σκληρό νόμισμα εξυπηρετεί διεθνείς συναλλαγές, διατηρεί στο ακέραιο τα κρατικά χρέη προς τους χρηματοπιστωτικούς οίκους και προσφέρει –ως αποθεματικό νόμισμα– ασφάλεια στις αγορές κεφαλαίων, αφετέρου δεν επιτρέπει την υποτίμηση εμπράγματων εγγυήσεων σε μια υπερχρεωμένη χώρα όπως η Ελλάδα, που θα πρόσφερε τη δυνατότητα να περάσει το σύνολο του κοινωνικού πλούτου μέσω της μιας

και έξω υποτίμησής του –και με μηδενικό αντίτιμο– στα χέρια των υπερπλουσίων του πλανήτη.

Σε συνδυασμό με τα παραπάνω δεδομένα, η πίεση που ασκείται στο ευρώ από την ίδια τη δυναμική της κρίσης δεν σημαίνει πως η οικονομική ελίτ θα το εγκαταλείψει ελαφρά τη καρδία. Κυρίως αφού όλη η στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη δημιουργία του ESM ως του νέου ευρωπαϊκού ΔΝΤ και με βάση την ίδια τη στρατηγική του ως μηχανισμού εξασφάλισης της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας στην Ευρώπη, έχει συνδέσει τα χρέη των ευρωπαϊκών κρατών σε μια δομική αλληλεξάρτηση μέσω της τιτλοποίησής τους, έτσι ώστε κάθε πιθανότητα αθέτησης πληρωμών του χρέους από κάποια χώρα να συμπαρασύρει τις υπόλοιπες, με πρώτες που θα υφίστανται το κόστος αυτές που είναι πιο ασθενείς οικονομικά και με μεγαλύτερο χρέος. Η Ευρωπαϊκή Ένωση με τον ESM μετέτρεψε την αγορά του κρατικού χρέους στην Ευρώπη σε μια αγορά δομημένων ομολόγων μέσω της οποίας βρίσκει επενδυτές για την παροχή ρευστότητας στα ευρωπαϊκά κράτη από τις κεφαλαιαγορές. Όπως έγραφε ο Επαναστατικός Αγώνας και στην προκήρυξη για την επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδος, η αγορά των CDO με τα κρατικά χρέη συμβάλλει στη δημιουργία μιας μεγαλύτερης φούσκας του κρατικού χρέους, συνδέοντας χρέη μη βιώσιμα (όπως το ελληνικό) με άλλα που δεν είναι στην ίδια «μοίρα». Η ίδια λογική διάχυσης του επενδυτικού κινδύνου που υπήρχε με την αγορά των subprimes στις ΗΠΑ (και με τα ίδια επενδυτικά εργαλεία) εφαρμόζεται και από τον ESM.

Όμως, η ιστορία μάς έδειξε πως, αντί να διαχυθεί –συνεπώς να μειωθεί– ο κίνδυνος, επιτεύχθηκε η διάχυση της κρίσης και μάλιστα η μεγέθυνσή του, σε βαθμό που ένα μικρό σε σημασία γεγονός να απειλήσει με κατάρρευση το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Δεδομένου ότι η ΕΚΤ από την αρχή της κρίσης δέχθηκε ως εγγυήσεις τα τιτλοποιημένα ομόλογα των τραπεζών, στα οποία είχαν μετατρέψει τα δάνειά τους προκειμένου να τους παράσχει η κεντρική τράπεζα ρευστότητα, και δεδομένου ότι και ο ESM πάλι προστρέχει στα ίδια τύπου ομόλογα για να αντλεί ρευστότητα από τις αγορές, είναι εμφανές πως η Ευρωπαϊκή Ένωση και το οικονομικό της σύστημα στέκεται πάνω σε πυριτιδαποθήκη που είναι έτοιμη να εκραγεί.

Ο ESM έχει ως εμπράγματες εγγυήσεις των δανείων που παραχωρεί σε μια χώρα όλα τα περιουσιακά στοιχεία αυτής (φορολογικά έσοδα, κινητή και ακίνητη περιουσία, γη, πλουτοπαραγωγικές πηγές, ορυκτό πλούτο κ.λπ.), συνεπώς οι τοκογλύφοι των κεφαλαιαγορών δεν θα μείνουν απλήρωτοι. Δεδομένου ότι το ελληνικό χρέος είναι μη εξυπηρετούμενο και καθώς τα υποζύγια της ελληνικής κοινωνίας έχουν εδώ και καιρό εξαντλήσει τη δυνατότητά τους να εξυπηρετούν αυτό το χρέος που συνεχώς αυξάνεται και δεδομένου ότι η ίδια η υπερεθνική ελίτ διψάει για ανταγωνιστικές εξαγορές και επενδύσεις, μια «λύση» για τις υπερχρεωμένες χώρες της Ευρώπης που θα συμπεριλάμβανε διπλό νόμισμα –ένα υποτιμημένο εθνικό για την εσωτερική οικονομική λειτουργία και το ευρώ για την εξωτερική (δάνεια, εμπόριο, κεφαλαιαγορές)– θα ήταν η πιο πιθανή για το επόμενο διάστημα. Και σε μια τέτοια περίπτωση οι καταστροφικές επιπτώσεις για την ελληνική κοινωνική πλειοψηφία θα ήταν ανυπολόγιστες.

Είτε εντός είτε εκτός ευρώ και με διπλό νόμισμα, στον βαθμό που δεν καταργείται όλο το εξουσιαστικό πλαίσιο, δεν ανατρέπεται το καθεστώς στο σύνολό του, η κοινωνική πλειοψηφία του τόπου θα είναι υποχρεωμένη να βιώνει τον αργό θάνατο για το καλό του συστήματος, για τη διατήρηση των προνομίων μιας αισχρής μειοψηφίας πλουσίων.

Η έξοδος της κοινωνίας από την καταστροφική συνθήκη που της επιβάλλουν προϋποθέτει την ανατροπή του καθεστώτος, προϋποθέτει την κοινωνική Επανάσταση. Όταν εμείς μιλάμε για Επανάσταση, δεν εννοούμε να αλλάξει χέρια η εξουσία, να μείνει ο κρατικός μηχανισμός αλώβητος, να περάσουν τα μέσα παραγωγής στον απόλυτο έλεγχο μιας συγκεντρωτικής εξουσιαστικής δομής, ενός κράτους στο όνομα της κατάργησης του ανταγωνισμού. Αυτά τα μοντέλα πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης έχουν ξεπεραστεί από την ίδια την ιστορία καθώς η αντικατάσταση μιας μορφής τυραννίας με μια άλλη ούτε την κοινωνική δικαιοσύνη πραγματώνει ούτε τα ευρύτερα κοινωνικά συμφέροντα εξυπηρετεί. Ως αναρχικοί πιστεύουμε πως η μόνη δίκαιη οικονομική και κοινωνική οργάνωση είναι αυτή που θα δημιουργηθεί από τα κάτω, από την κοινωνική βάση. Αυτή θα διασφαλίζει τον μέγιστο βαθμό ελευθερίας των ανθρώπων. Όχι της ψεύτικης ελευθερίας που πραγματώνεται στο πλαίσιο του φιλελεύθερου μοντέλου και του οικονομικού ανταγωνισμού, που, στην ουσία, πνίγει τους ανθρώπους, τους καθιστά δούλους του κέρδους και δούλους των πλουσίων. Μόνο μέσα από τις οριζόντιες μορφές οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης, μέσα από τα Συμβούλια στους χώρους δουλειάς, τις Κομμούνες, τις Συνελεύσεις που θα διασφαλίζουν την ελεύθερη και απρόσκοπτη συμμετοχή όλων στη διαμόρφωση του ίδιου του παραγωγικού μοντέλου της χώρας, μπορεί να υπάρξει δίκαιο κοινωνικό μοντέλο, δίκαιη κοινωνία. Με το Δίκαιό της να ορίζεται σε νέες επαναστατικές βάσεις, με θεμέλιο την κοινωνική αλληλεγγύη, την ισότητα, την ελευθερία. Που θα εμποδίζει τον έναν να πατάει πάνω στον άλλον για τον πλουτισμό, για την εξουσία. Που θα αποτρέπει τη δημιουργία πλούσιων και φτωχών τάξεων, που θα αποτρέπει τη δημιουργία μιας νέας τυραννίας.

Η υπάρχουσα οικονομική οργάνωση βασίζεται στις ανάγκες πλουτισμού μιας μειοψηφίας. Στην οικονομία της αγοράς είναι οι ίδιες οι αγορές που ορίζουν τι θα παραχθεί, από ποιους και για ποιους και με αποκλειστικό κριτήριο την απόσπαση κέρδους.

Σε μια επαναστατική κοινωνία η ίδια η κοινωνική βάση θα ορίζει τι πρόκειται να παραχθεί και για ποιους με βάση τις δικές της ανάγκες. Στον κρατικό καπιταλισμό της πρώην Σοβιετικής Ένωσης το ίδιο το κράτος-κόμμα, στραγγαλίζοντας κάθε κοινωνική ελευθερία και την ίδια την ατομική αυτονομία και πρωτοβουλία, καθόριζε το σύνολο της παραγωγικής διαδικασίας με κριτήριο την οικονομική αποτελεσματικότητα, που ποτέ δεν κατάφερε, όχι λόγω των ανταγωνισμών των συστημάτων, όπως λεγόταν, αλλά λόγω της εγγενούς αδυναμίας του συγκεκριμένου συστήματος να λειτουργήσει. Και αυτή η αδυναμία οφείλεται στον απόλυτο συγκεντρωτισμό που επέβαλε σε κάθε πτυχή της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Πρόκειται για ένα ιστορικό αδιέξοδο που σαν αναρχικοί δεν θα θέλαμε να ξαναζήσει καμία κοινωνία.

Στον βαθμό που επιχειρηθεί μια επαναστατική κοινωνική απόπειρα, για να μη μείνει απόπειρα, αλλά για να ολοκληρωθεί και να νικήσει, οφείλουμε να εμποδίσουμε με κάθε τρόπο την εγκαθίδρυση μιας νέας μορφής εξουσίας, τη διατήρηση του κράτους, τη διατήρηση των συγκεντρωτικών μηχανισμών οικονομικής οργάνωσης ή τη δημιουργία νέων. Για μια επιτυχή κοινωνική Επανάσταση οφείλουμε να ανατρέψουμε συνολικά το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς.

Η επιτυχία μιας Επανάστασης βασίζεται τόσο στην πεποίθηση ότι αυτή η τυραννία πρέπει να πέσει, όσο και στην πεποίθηση ότι οι άνθρωποι, η ίδια η κοινωνική βάση μπορεί να ορίζει τη ζωή της μόνη της. Χωρίς αφέντες, χωρίς ειδικούς της πολιτικής, χωρίς διαχωρισμούς, καταπίεση και εκμετάλλευση. Την επιτυχία μιας Επανάστασης μπορεί να την εγγυηθεί μόνον η πίστη στη δύναμη της απεριόριστης κοινωνικής αλληλεγγύης. Αυτήν μόνο αν καταργήσουμε την κρατική εξουσία και καταργήσουμε τα προνόμια των πλουσίων μπορούμε να τη διασφαλίσουμε. Γιατί την αλληλεγγύη τη σκοτώνει η εξουσία. Στην εποχή μας και ενώ η κοινωνία βυθίζεται στη διάλυση και στην καταστροφή, η μόνη λύση για την επιβίωση όλων μας είναι να συγκρουστούμε με τις πολιτικές σωτηρίας του συστήματος και να ανατρέψουμε το καθεστώς. Να προχωρήσουμε στην ένοπλη κοινωνική αντεπίθεση, τη μόνη δυνατότητά μας να πραγματώσουμε την ανατροπή.

Δεν πιστεύω πως αυτή την περίοδο στην Ελλάδα το καθεστώς έχει την πυγμή να αποτρέψει με τη βία μια τέτοια εξέλιξη. Είναι εντελώς απονομιμοποιημένο το καθεστώς ηθικά, και μια κοινωνική εφόρμηση για την ανατροπή θα καταφέρει να το διαλύσει με ευκολία. Μια κοινωνική εφόρμηση στο κοινοβούλιο με την κατάληψή του από τον λαό, που θα επιβάλλει την άμεση κατάργηση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και θα ανοίξει τον δρόμο για την Επανάσταση, είναι εφικτή. Που θα σκίσει η ίδια η κοινωνία τα μνημόνια, θα πετάξει στα μούτρα των δανειστών τα χρέη, θα πετάξει με τις κλωτσιές τους καρεκλοκένταυρους του κράτους από τους μικρούς και μεγάλους θρόνους τους. Που θα απαλλοτριώσει όλη τη μεγάλη περιουσία των πλουσίων και θα την κοινωνικοποιήσει, ορίζοντας ένα συλλογικό και οριζόντιο σχέδιο διαχείρισής της και χωρίς να επαναφέρει τον θεσμό της ατομικής ιδιοκτησίας. Που θα απαλλοτριώσει τα μέσα παραγωγής και θα τα θέσει υπό την «εξουσία» των εργατικών Συμβουλίων και των Συμβουλίων των εργαζομένων. Που θα κολεκτιβοποιήσει τις μικρές παραγωγικές μονάδες και τη μεσαία ιδιοκτησία, δίνοντας στους ιδιοκτήτες τους τη δυνατότητα συλλογικής συνδιαχείρισης. Που θα απαλλοτριώσει την εκκλησιαστική περιουσία και θα την κοινωνικοποιήσει. Που θα πάρει στα χέρια της η ίδια η κοινωνία τον πλούτο που έχουν κλέψει οι πολυεθνικές, η υπερεθνική οικονομική ελίτ.

Μια Επανάσταση οφείλει να καταργήσει το τραπεζικό σύστημα, να κοινωνικοποιήσει την περιουσία των τραπεζών και να διαγράψει το σύνολο των χρεών προς τις τράπεζες. Να κοινωνικοποιήσει τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, που θα περάσουν στη διαχείριση των εργαζομένων και θα λειτουργούν με τρόπο που θα ορίζουν οι Συνελεύσεις στα χωριά και στις πόλεις. Να κοινωνικοποιήσει όλα τα μέσα παραγωγής, τα λιμάνια, τα μέσα μεταφοράς, τις επικοινωνίες. Να τεθεί υπό κοινωνικό έλεγχο κάθε οικονομική και κοινωνική λειτουργία. Να αντικατασταθεί το αστικό κοινοβούλιο και η

αντιπροσωπευτική δημοκρατία από μια Συνομοσπονδία των Λαϊκών Συνελεύσεων στις πόλεις και τα χωριά, τα εργατικά Συμβούλια στους χώρους δουλειάς, που θα απαρτίζεται από άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους.

Μια Επανάσταση οφείλει να καταργήσει την αστυνομία και τον στρατό και να αναθέσει την υπόθεση της κοινωνικής ασφάλειας και της ασφάλειας της χώρας στις ένοπλες πολιτοφυλακές και τον λαϊκό στρατό. Αυτός που ξέρει και μπορεί καλύτερα να υπερασπιστεί τη χώρα του δεν είναι οι πάσης φύσεως μισθοφόροι του καθεστώτος. Είναι η ίδια η κοινωνία, η επαναστατημένη κοινωνία.

Οι άνθρωποι αξίζουν να ζουν ελεύθεροι. Αξίζουν να ζουν χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς ταξικούς και κοινωνικούς διαχωρισμούς, χωρίς τον κάθε λογής ζυγό της κρατικής και καπιταλιστικής εξουσίας. Οι άνθρωποι έχουν ζήσει για αιώνες ελεύθεροι χωρίς την κρατική απολυταρχία να τους καταπιέζει, να καταστρέφει την αλληλεγγύη, να καταπνίγει την αυτοδιάθεση. Η ανθρώπινη ιστορία έχει να επιδείξει πολλά τέτοια παραδείγματα καθώς και η πληθώρα των επαναστάσεων στην ιστορία, που άλλες έμειναν ανολοκλήρωτες, άλλες στραγγαλίστηκαν από το καθεστώς που πολέμησαν ή από ένα νέο που ήρθε να αντικαταστήσει το παλιό. Ο άνθρωπος υπάρχει για να ζει ελεύθερος, και μόνον η καταστροφή της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας μπορεί να εξασφαλίσει την ελευθερία του. Να εξασφαλίσει την ελεύθερη και αλληλέγγυα συνύπαρξη των ανθρώπων.

Καθώς το σύστημα σκοτώνει όλο και περισσότερους ανθρώπους για να ξεπεράσει την κρίση του, η μόνη προϋπόθεση για την κοινωνική επιβίωση είναι η κοινωνική απελευθέρωση από την τυραννία του κράτους και του κεφαλαίου. Είναι η κοινωνική Επανάσταση. Για την κοινωνική Επανάσταση αγωνιζόταν και αγωνίζεται ο Επαναστατικός Αγώνας, για την κοινωνική Επανάσταση επιτέθηκε στην Τράπεζα της Ελλάδος. Για την κοινωνική Επανάσταση συνέχισα τον αγώνα μετά τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη. Για την κοινωνική Επανάσταση επιχείρησα να θέσω σε εφαρμογή ξανά το σχέδιο ανατροπής του καθεστώτος που είχε αποφασίσει από το 2008 ο Επαναστατικός Αγώνας και που για ακόμη μία φορά εμπόδισε την εφαρμογή του το κράτος με το 3ο κατασταλτικό χτύπημα στις 5 Ιανουαρίου 2017.

Για την κοινωνική Επανάσταση ζούσαμε και ζούμε, για την κοινωνική Επανάσταση θέλει να με δικάσει για μία ακόμη φορά το κράτος στη δίκη που ξεκινάει στις 5 Μάη. Μια δίκη που θα είναι μία ακόμη σύγκρουση ανάμεσα στο καθεστώς και την Επανάσταση.

Πόλα Ρούπα
Μέλος του Επαναστατικού Αγώνα.

πηγή: *athens.indymedia.org*